

deres Lærere. Efter de Udtalelser, den højtærede Minister kom med, venter jeg, at vi i indeværende Samling maa se et Forslag til Reform i denne Retning.

Jeg vil saa gerne gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Der er fra forskellige Taleres Side gjort gældende, at man burde se at imødekomme de Ønsker, der stilledes fra Jernbanepersonalets Side. Der er navnlig et Ønske, som er fremkommet med stor Styrke, og det er Ønsket om at faa et ugentligt Fridøgn. Den højtærede Minister opgjorde for os, at et ugentligt Fridøgn vilde koste 1 Million Kr. om Aaret. Jeg vil tilstaa, at jeg blev i højeste Grad forbavset, da den højtærede Minister nævnte dette Tal, fordi jeg tror ikke, at dette Tal er rigtigt. Jeg kunde ønske, at Finansudvalget maatte faa tilstillet Oplysninger i saa Henseende, og at Finansudvalget maatte se de Beregninger, hvorpaa Ministeren støtter sig, og hvorefter han kommer til det store Tal: 1 Million Kr. Det er naturligvis vanskeligt for os, der ikke have med Administrationen at gøre, at kunne korrigere et saadant Regnestykke, men naar man ser efter paa Finansloven og danner sig et Skøn over det Antal Mennesker, der her er Tale om, er det min Overbevisning, at det Tal, den højtærede Minister nævnede, er alt for højt, det er maaske dobbelt saa stort som det, det i Virkeligheden kommer til at dreje sig om. Men denne Sag vil forhaabentlig blive gjort til Genstand for nærmere Forhandling i Finansudvalget, og dettes Medlemmer ville da sikkert kunne faa Lejlighed til at se de Beregninger, hvorefter Ministeren er kommen til dette store Tal: 1 Million Kr.

Vi havde ogsaa i Aar ventet, at der fra Ministerens Side paa Finanslovforslaget skulde have været en Bevilling om Huslejetillæg til Jernbanens Funktionærer. Vi mindes, at denne Sag var til Behandling i Fjor, og der blev da stillet et Ændringsforslag fra flere af Finansudvalgets Medlemmers Side. Det kunde imidlertid ikke lade sig gennemføre, men vi haabede efter den Velvillie, som blev vist fra mange Sider, en Velvillie, som har forplantet sig ud omkring i Landet under Valgkampen, saaledes at mange Medlemmer under Valg-

kampen have stillet sig meget sympatetisk overfor dette Spørgsmaal, at denne Velvillie havde givet sig et praktisk Udslag i et Forslag. Nu siger den højtærede Minister: Ja, men jeg er jo kommen med et Forslag om at opføre Tjenesteboliger for et Par Hundrede af Jernbanens Funktionærer. Selv om man nu ogsaa kan være tilfreds med dette, saa afhjælper det jo slet ikke det Krav, som er stillet fra Funktionærernes Side, fordi disse Tjenesteboliger ville jo netop komme paa Steder eller for en Del paa Steder, hvor man ikke kunde vente at faa noget Huslejetillæg, medens der andre Steder, hvor man med god Grund kunde vente det, ingen Tjenesteboliger foreslaas; saa det Krav, der er stillet fra Jernbanefunktionærernes Side, er paa ingen Maade blevet opfyldt ved det lille Forslag, den højtærede Minister har stillet om at opføre et Par Hundrede Tjenesteboliger. Jeg haaber ogsaa, at dette Spørgsmaal vil blive taget op til Forhandling i det kommende Finansudvalg, og at det muligvis kunde løses, inden Finansloven forlader Folketinget.

Til Slutning vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard). Det ærede Medlem har følt sig ilde berørt ved, at jeg under Spørgsmaalet om Gennemførelsen af den almindelige kommunale Valgret havde henvist til Højres Kærlighed til deres Pengepung. Det var en Udtalelse, som det ærede Medlem for Svendborg ikke syntes om. Det forekommer mig dog, at det er berettiget at komme med en saadan Udtalelse, thi jeg har lagt Mærke til, at naar Højre skal argumentere mod Gennemførelsen af den almindelige Valgret, ender det gerne med, at de i højeste Grad frygte for, at det bliver de Folk, som kun have en ringe Skatteevne og betale en lille Skat, der komme til at raade for Skatteudskrivningen, og saa frygte Højre og de Folk, der have noget, for, at det særlig skal komme til at gaa ud over deres Pengepung. Derfor synes jeg, at naar man fra mange Sider hører Højre udstøde sine Klager i den Retning, har man Ret til at sige, at en Grund til, at de ikke ville gaa med til Valgretsforlaget, er netop den, at de frygte for, at det skal gaa ud over deres kære Pengepung.